

DOSAR NR. 21773/3/CA/2011

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A – CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR. 1656
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 20.04.2011
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE: DRĂGUȚESCU MIHAI
GREFIER: BROBOANĂ IOANA-MARIA

Pe rol se află soluționarea acțiunii de contencios administrativ având ca obiect suspendare executare act administrativ, formulată de reclamanta ASOCIAȚIA SALVAȚI BUCUREȘTIUL, în contradictoriu cu pârâții

și

La apelul nominal făcut în ședința publică, în ordinea listei de amânări fără discuții, au răspuns reclamanta, prin președinte și vicepreședinte și pârâții

și , prin consilier juridic, având delegație de reprezentare la dosarul cauzei și , prin avocat, care depune împuternicire avocațială la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței de judecată faptul că, prin intermediul serviciului registratură la data de 13.04.2011, pârâta a depus la dosarul cauzei în copie conform cu originalul autorizațiile de desființare contestate în cauză, după care:

Având cuvântul, apărătorul reclamantei solicită lăsarea cauzei la ordine pentru a lua cunoștință de cuprinsul înscrisurilor depuse la dosarul cauzei.

Apărătorul pârâței depune la dosarul cauzei întâmpinare în combaterea acțiunii deduse judecătii, act de procedură pe care îl comunică în ședință publică și apărătorilor reclamantei și pârâtului

Având cuvântul, apărătorul pârâților și solicită lăsarea cauzei la ordine pentru a lua cunoștință de cuprinsul întâmpinării care i-a fost comunicată în ședință publică.

Tribunalul dispune lăsarea cauzei la a doua strigare pentru ca reprezentanții părților să ia cunoștință de cuprinsul autorizațiilor de desființare și de conținutul întâmpinării formulate în combaterea acțiunii deduse judecătii.

La a doua strigare a cauzei, la apelul nominal făcut în ședința publică, au răspuns reclamanta, prin președinte și vicepreședinte și pârâții și

, prin consilier juridic, având delegație de reprezentare la dosarul cauzei și , prin avocat, cu împuternicire avocațială la dosar.

Tribunalul pune în discuția părților excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei în promovarea în promovarea acțiunii deduse judecătii.

Având cuvântul, apărătorul reclamantei – președintele Asociației Salvați Bucureștiul solicită respingerea excepției lipsei calității procesuale active, învederând faptul că acțiunea ce formează obiectul cauzei de față este întemeiată pe dispozițiile art. 2 alin. 1 din legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, dispoziții potrivit cărora se asimilează persoanei vătămate și organismul social care invocă vătămarea într-un interes public. Susține că obiectul cauzei deduse judecătii se suprapune cu scopul și obiectivele asociației, între scopurile sale fiind protejarea patrimoniului imobiliar al municipiului București, arătând că se încearcă a se dovedi că un act administrativ emis de o autoritate locală este ilegal, acesta fiind unul dintre scopurile prevăzute în statutul asociației. În acest sens depune la dosarul cauzei statutul

Asociației *Salvați Bucureștiul*, înscris pe care îl comunică în ședință publică și apărătorului pârâtei

Având cuvântul asupra excepției lipsei calității procesuale active, apărătorul pârâtei solicită admiterea acestei excepții, arătând că astfel cum s-a arătat în cuprinsul întâmpinării formulate în combaterea acțiunii deduse judecătii, asociația este un terț raportat la autorizațiile de desființare emise de Primăria Municipiului București în favoarea pârâtei și, raportat la dispozițiile generale dar și la prevederile speciale ale legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, orice persoană vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter unilateral, astfel cum este autorizația de desființare, adresat altui subiect de drept, trebuie să justifice un interes legitim în sensul dispozițiilor art. 2 lit. p și 5 din legea nr. 554/2004.

Sușține că, astfel cum s-a expus pe larg, nu poate fi vorba despre un interes legitim privat al asociației chiar dacă în statut se face trimitere la protejarea valorilor urbanistice ale orașului și nicidecum de un interes legitim public, vorbind despre două imobile cu destinația de locuință privată a pârâtei, care nu au fost declarate nici ca spații publice, nici de interes public, nu s-a realizat o expropriere, apreciind în acest sens că este o confuzie voită între interesul public, proprietatea publică și proprietatea privată.

Arată că singurul interes legitim public care ar putea să existe în această cauză ține de respectarea drepturilor garantate și de respectarea puterii judecătorești. Menționează că respectarea puterii judecătorești înscamnă respectarea hotărârilor judecătorești favorabile pe care pârâta le-a obținut în instanțele de judecată pe toate gradele de jurisdicție pe parcursul a trei ani și depune la dosarul cauzei copia încheierii de ședință prin care altă societate, respectiv Eco Civica, în sprijinul a solicitat suspendarea aceluiași autorizații de desființare, cerere de intervenție care a fost respinsă de către instanța de judecată. Apreciază că nefiind îndeplinite cumulativ aceste condiții, Asociația *Salvați Bucureștiul* este lipsită de interes în sensul prevederilor legii speciale pentru a formula o astfel de cerere de suspendare.

Având cuvântul, apărătorul pârâtului arată că cele două clădiri în cauză se regăsesc în zona protejată nr. 72 – parcelarea aprobată prin HCGMB nr. 279/2000 și, prin urmare, în conformitate cu prevederile legii nr. 422/2001 și art. 3 din legea nr. 50/1991, cu modificările și completările ulterioare, zonele protejate au statutul unui monument istoric ori Asociația *Salvați Bucureștiul* are ca și scop protejarea interesului public, de a salvagarda, de a proteja patrimoniul Municipiului București iar această zonă protejată în ansamblul ei are statutul unui monument istoric, sens în care apreciază că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 2 din legea nr. 554/2004.

Având cuvântul în replică, apărătorul pârâtei depune la dosarul cauzei, în combaterea susținerilor reprezentantului pârâtului în sensul că în cauză este vorba despre o zonă protejată și despre monumente istorice, un set de înscrisuri, acte pe care le comunică în ședință publică și reprezentanților celorlalte părți și care arată că fac dovada faptului că în cauză nu este vorba despre un monument istoric.

Apărătorul pârâtului arată că a susținut anterior faptul că, în ceea ce privește clădirile în cauză, acestea se află în zona de protecție a unui monument istoric, nu că acestea sunt monumente istorice. Arată de asemenea că, în cele două certificate de urbanism în baza cărora s-au emis autorizațiile de desființare se specifică în mod clar la regimul economic faptul că se regăsesc în această zonă.

Apărătorul pârâtei arată că aceste documente depuse la dosarul cauzei sunt documente care susțin apărarea pârâtei și sunt necesare instanței de judecată pentru a justifica această apărare. Sușține că aceste înscrisuri privesc chestiunile legate de existența zonei de protecție și arată că la dosarul cauzei se află depuse toate hotărârile judecătorești și toate documentele care fac dovada că Ministerul Culturii și Cultelor a emis

avizul pentru desființarea acestor construcții și că au fost analizate toate aceste aspecte și existența imobilului în zona protejată.

Având cuvântul, apărătorul reclamantei – președintele Asociației *Salvați Bucureștiul* arată, față de susținerile părții adverse, că în Carta de la Veneția din anul 1964 se precizează explicit că monumentele trebuie păstrate împreună cu zona lor de protecție. Susține că, pe de altă parte, legea mediului OUG nr.195 prevede calitatea procesuală activă a organizațiilor de mediu și totodată, ordonanța subsumează între chestiunile de patrimoniu, chestiunile generale de mediu. De asemenea arată că sunt 22 de cazuri în care instanțele de judecată au admis fie acțiunea formulată de Asociația *Salvați Bucureștiul* fie o cerere de intervenție formulată de către această asociație.

Apărătorul pârâtei arată că la emiterea autorizațiilor de desființare, la baza emiterii acestor autorizații stă o documentație completă care include și certificatul de urbanism care ia în considerare toate aceste elemente despre care face vorbire asociația.

Tribunalul, deliberând asupra excepției lipsii calității procesuale active a Asociației *Salvați Bucureștiul* în promovarea acțiunii deduse judecății, dispune respingerea acestei excepții, considerând că asociația are interes în promovarea cercii, în apărarea patrimoniului istoric, arhitectural și urbanistic al municipiului București, având în vedere dispozițiile art. 2 pct. 2 din statutul asociației raportat la dispozițiile art.2 alin.1 lit. a din legea nr.554/2004 referitoare la organismele sociale care invocă vătămarea printr-un act administrativ au un interes legitim public de apărare, păstrare a patrimoniului istoric, arhitectural și urbanistic din București, având în vedere că se afirmă încadrarea în zona de protecție a unui monument istoric, în toate actele depuse la dosarul cauzei menționându-se faptul că este plasat în zona de protecție a unui monument istoric.

Având cuvântul, apărătorul pârâtei solicită, în combaterea acțiunii deduse judecății, încuviințarea probei cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei.

Tribunalul constatând că s-a solicitat de către apărătorul pârâtei încuviințarea probei cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, apreciind că această probă este utilă, pertinentă și concludentă soluționării cauzei, putând duce la dezlegarea pricinii, în conformitate cu dispozițiile art. 167 C.proc.civ., o încuviințează.

Nemaifiind cereri prealabile de formulat, excepții de invocat asupra probe de administrat, instanța constată cauza în starc de judecată și acordă cuvântul părților asupra probelor.

Având cuvântul, apărătorul reclamantei – vicepreședintele Asociației *Salvați Bucureștiul* solicită admiterea acțiunii deduse judecății, apreciind că în cauză sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art.14 din legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ. Arată că s-a formulat plângere prealabilă împotriva actelor administrative constatăte, la dosarul cauzei fiind depusă dovada formulării acestei plângeri iar cazul justificat constă în aceea că există o îndoială puternică și evidentă de nelegalitate a actului reprezentat de autorizațiile de desființare în sensul că la baza lor nu a stat un aviz emis de Ministerul Culturii și Patrimoniului Cultural Național, ci un aviz emis de către serviciul deconcentrat al ministerului – Direcția de Cultură București, în ciuda prevederilor legale extrem de clare privind competența de emiteră a acestor avize. Susține că aceste două imobile de la nr. 45 se află în zonele de protecție a mai multor monumente istorice iar dintre acestea ce mai mare relevanță o au Casa Titulescu și Casa Farmacistului de la nr. care sunt monumente de clasa A. Arată că asemenea reglementări se regăsesc în 3 scopuri de legislație diferite, și de legislația privind urbanismul și anume Regulamentul General de Urbanism din 1996 precum și în legislația privind executarea lucrărilor de construire – legea nr. 50/1991 și de instrucțiunile Ministerului Culturii privind competențele de autorizare din Municipiul București din anul 2004. Prin urmare, arată că în trei corpuri diferite de legislație se regăsește aceeași reglementare expresă privind competența de emiteră care aparține exclusiv Ministerului Culturii. Menționează de

asemenea că s-a anexat cererii de suspendare o adresă a Ministerului Culturii în care acest minister neagă competența Direcției de Cultură de a emite autorizațiile de desființare, respectiv se arată că nu este de competența direcției să emită. Apreciază că lipsa avizului Ministerului Culturii, singura autoritate competentă să avizeze lucrările de desființare ale unui imobile atrage existența cazului bine justificat.

În privind pagubei iminente, cea de a doua condiție prevăzută de dispozițiile art. 14 din legea nr. 554/2004, arată că se prefigurează desființarea iminentă a celor două imobile care au în mod evident o valoare istorică deosebită deși se neagă de către pârâtă cu ajutorul unor memorii pe care în întâmpinarea formulată în cauză nu le numește. Susține că memoriul spune doar că nu au valoare de monument istoric, aspect pe care reclamanta nu îl contestă, dar au valoare astfel cum precizează raportul Institutului Național al Patrimoniului anexat la dosarul cauzei.

Arată că desființarea acestor imobile și prejudicierea pe fond a acțiunii reclamantei în sensul că dacă aceste imobile vor fi desființate până la judecarea pe fond a acțiunii, reclamanta fiind prejudiciată de obținerea unei soluții judecătorești în sensul anulării autorizațiilor de desființare.

Având cuvântul, apărătorul reclamantei – președintele Asociației *Salvați Bucureștiul* arată că deciziile judecătorești la care se face referire nu au luat în calcul aspectul de legalitate.

Apărătorul pârâtei arată, în ceea ce privește susținerile privind documentul depus la dosarul cauzei, respectiv răspunsul Ministerului Culturii din anul 2008, înainte de depunerea cererii de emitere a autorizațiilor de desființare, fiind vorba prin urmare despre un document anterior soluționării tuturor chestiunilor de legalitate de către instanțele judecătorești și un document străin de natura cauzei care face trimitere la alte clădiri din zonă.

În ceea ce privește îndeplinirea condițiilor prevăzute de dispozițiile art. 14 din legea nr. 554/2004, apreciază că în cauză nu ne aflăm în prezenta unui caz bine justificat astfel cum susține reclamanta, toate motivele fiind invocate la modul general fără trimitere în concret la aceste imobile. Susține că sunt anumite chestiuni legate de specificul acestor construcții care au fost analizate atât de către autoritatea emitentă a actelor cât și de către instanțele judecătorești cu privire la legalitatea emiterii acestor autorizații de desființare. Apreciază că nu este îndeplinită această condiție întrucât nu există nici o îndoială cu privire la legalitatea emiterii autorizațiilor de desființare prin prisma tuturor hotărârilor judecătorești depuse la dosarul cauzei. De asemenea solicită a fi înlăturate de la dosarul cauzei ca și probe neconcludente, nepertinente și neutile soluționării cauzei articolele de presă depuse la dosar.

Menționează că jurisprudența Înaltei Curți de Casație și de Justiție statuează că îndeplinirea condițiilor pentru a admite cererea de suspendare se face în baza unui probatoriu și nu în baza unor simple speculații sau afirmații care nu sunt dovedite. Arată în acest sens că actele depuse la dosarul cauzei sunt cu referire la zona protejată Kiscleff și nu au nici o legătură cu existența acestor două imobile. Susține că, pe de altă parte, nu au fost depuse dovezi din care să reiasă amplasarea casci memoriale, distanța între aceste construcții, nu au fost depuse nici un fel de dovezi care să justifice faptul că dacă aceste două imobile de la și se află în zona , ele nu pot fi desființate pentru că se află în zona casci Nicolae Titulescu. Arată că imobilul Casa Nicolae Titulescu este amplasată la artera de circulație , este stradală pe când imobilele în cauză se află în rândul doi de construcții, fiind despărțite printr-un drum de acces auto, vecinii acestora fiind clădiri noi care respectă regimul de înălțime și dispozițiile zonei din PUZ. Menționează că imobilele, astfel cum s-a arătat, se află la o distanță considerabilă de Casa Nicolae Titulescu, motiv pentru care în momentul în care Ministerul Culturii și Cultelor prin Direcția de Patrimoniu, singura abilitată să emită astfel de autorizații de desființare, a solicitat executarea acestor memorii de către un expert agreeat de către Ministerul Culturii. Arată că în Municipiul București sunt 7 experți agreeți de

Ministerul Culturii, fiind foarte stricți în ceea ce privește respectarea tuturor condițiilor cu privire la desființarea unor astfel de imobile.

Menționează că toate aspectele la care fac trimitere în mod general părțile din acest dosar au fost analizate în mod concret pentru aceste imobile prin documentația depusă la dosar iar concluziile sunt elocvente în sensul că aceste construcții au o expresie arhitecturală simplificată, comună. Face trimitere la o cercetare științifică efectuată de către un istoric avizat de Ministerul Culturii, document care să stă la baza emiterii autorizațiilor de desființare. La solicitarea instanței de judecată, arată că cele două imobile sunt construite în stilul *art deco* și apreciază că în speță au fost îndeplinite toate condițiile pentru emiterea acestor autorizații de desființare, nu există un caz bine justificat întrucât s-a verificat legalitatea autorizațiilor de desființare iar, în ceea ce privește celelalte condiții, evident nu există un prejudiciu în sarcina reclamantei, în opinia sa numai pârâta putând invoca un asemenea prejudiciu întrucât chiar și în prezent, prin promovarea acestor acțiuni, este împiedicată să-și exercite dreptul de proprietate, drept recunoscut de desființare a acestor imobile în baza unor hotărâri judecătorești irevocabile. Prin urmare, față de toate aceste considerente și față de cele expuse pe larg în cuprinsul întâmpinării formulate în combaterea acțiunii de deduse judecătii, având în vedere actele depuse la dosarul cauzei, solicită respingerea cererii de suspendare, cu obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu constând în onorariu avocat în valoare de 4.000 lei, depunând la dosarul cauzei dovada acestora.

Având cuvântul, apărătorul pârâtului Primarul Sectorului 1 arată că odată cu depunerea acestor memorii la dosarul cauzei lipsa probatoriului a fost suplinită iar zona construită protejată în legea nr. 422/2001, art. 3 din legea nr. 50/1991 cu ultimele modificări, este atribuită unui monument istoric. Arată că cele două memorii care s-au întocmit pentru imobilele de la și se arată în mod clar de către expert faptul că această clădire de află în zona de protecție a unor monumente istorice, respectiv o clădire se află în zona de protecție a 3 monumente istorice iar cealaltă în zona de protecție a 4 monumente istorice, inclusiv Casa Titulescu iar, de asemenea în afara acestei zone de protecție dar în zona proximă acestor clădiri se află o listă foarte lungă de monumente istorice.

La solicitarea instanței de judecată privitoare la anul în care au fost construite imobilele în cauză, apărătorul reclamantei arată că aceste clădiri au fost ridicate înainte de anul 1927, astfel cum arată Institutul Național al Patrimoniului.

Având cuvântul, apărătorul pârâtei Cherecheș Lucia învederează faptul că aceste clădiri nu au fost declarate monumente istorice nici înainte de emiterea acestor autorizații nici în urma studiilor efectuate în vederea emiterii acestor autorizații.

Apărătorul pârâtului arată că, după cum se arată în cele două memorii, stilul arhitectural al celor două clădiri nu este un stil unic în București, nu îndeplinește toate condițiile pentru a fi declarate monumente istorice, nu îndeplinesc condițiile de valoare istorică sau de unicitate, precum și faptul că se arată că există mai multe clădiri cu acest stil arhitectural în București și, prin urmare, nu este necesară și clasarea acestora. Menționează că se arată la pagina 19 a memoriului întocmit cu privire la clădirea de la nr.

și la pagina din memoriul întocmit cu privire la imobilul de la nr. , faptul că din punct de vedere urbanistic cele două clădiri au o valoare mare, adică este se încadrează în țesutul acestei zone protejate, fac parte în mod organic din această zonă, sens în care apreciază că această zonă ar fi clar prejudiciată prin desființarea acestor construcții.

Apreciază că zona protejată în sine ar fi prejudiciată prin desființarea acestor clădiri, chiar dacă acestea nu pot fi clasate din perspectiva acestui memoriu. De asemenea arată că toate hotărârile judecătorești prin care a fost obligat la emiterea autorizațiilor de desființare se referă la o problemă strict procedurală și anume faptul că nu s-ar fi răspuns iar în întâmpinarea formulată în cauză se arată că aceste dispoziții arată că

nu ar fi competent să emită, ori arată că aceste hotărâri judecătorești nu privesc competența materială de emitere, la momentul respectiv competența fiind alta. Învederează că nu solicită obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu.

Având cuvântul, apărătorul pârâtei arată că, potrivit doctrinei, puterea de lucru judecat nu stă numai în dispozitivul hotărârii, ci și în considerentele instanței care au dus la pronunțarea acestei hotărâri. Solicită a se observa în acest sens că toate aceste elemente depuse la dosarul cauzei, motivele sunt același și aceste considerente au fost analizate cu putere de lucru judecat de către instanțele de judecată din anul 2008 și până în prezent, în mod repetat în toate ciclurile procesuale.

Având cuvântul în replică, apărătorul reclamantei învederează faptul că deciziile nu se referă la documentația care a stat la baza emiterii autorizațiilor de desființare.

Tribunalul reține cauza în pronunțare.

TRIBUNALUL,

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la prezenta instanță la data de 24.03.2011, sub nr. 21773/3/2011, reclamanta Asociația *Salvați Bucureștiul* a formulat, în contradictoriu cu

și cerere de suspendare a executării autorizațiilor de desființare nr.14/1/K/34389 din 15.02.2011 și 15/2/K/34390 din 15.02.2011 emise de al Municipiului București pentru imobilul din șos. nr. , sector , respectiv șos. nr. , sector , până la pronunțarea instanței de fond.

În motivarea acțiunii s-a arătat că imobilele situate în șos. nr. , respectiv nr. , sector se încadrează în subzona L2b a PUG MB, subzona locuințelor individuale și colective mici și sunt cuprinse în zona nr. potrivit PUZ-ului Zone Construite Protejate aprobat prin HCGMB nr. 279/2000.

Imobilele situate în șos. nr. , respectiv nr. , sector sunt situate de asemenea în zona de protecție a unor imobile înscrise pe lista monumentelor istorice la adresele din Șoseaua nr. , . Imobilul situat în șos. nr. și anume Casa Nicolae Titulescu este un monument istoric clasa A, înscris pe lista monumentelor istorice la poziția B-II-m-A-18998.

În cursul anului 2008 proprietarul celor două imobile în discuție a depus o cerere la în vederea obținerii unor autorizații de desființare a imobilelor. Cererile au cuprins două avize favorabile eliberate de Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Național al Municipiului București nr. 1120/Z/23.09.2008 pentru desființare corpuri clădire la imobilul de pe str. nr. și nr. 1119/Z/23.09.2008 pentru desființare corpuri clădire la imobilul de pe str. nr.

La baza emiterii autorizațiilor de desființare a căror revocare se solicită pe calea prezentei cereri de suspendare au stat astfel avizele DCCPNMP 1120 și 1119 din 23.09.2008.

Autorizațiile de desființare a căror suspendare se solicită pe calea prezentei acțiuni au fost emise în conformitate cu sentința civilă nr.2124724.06.2009 pronunțată de Tribunalul București Secția a IX-a în dosarul nr.16135/3/2009 rămasă irevocabilă prin respingerea recursului de către Curtea de Apel București prin decizia nr.208/25.01.2010, prin care și sunt obligați să emită autorizații de desființare pentru imobilele situate în șos. nr. și nr. , sector . De asemenea, a fost avută în vedere sentința civilă nr.1540/11.05.2010 pronunțată de Tribunalul București Secția a IX-a în dosar nr.16555/3/2010, rămasă irevocabilă prin respingerea recursului de către Curtea de Apel București prin decizia 231/04.02.2011, prin care s-a dispus aplicarea unei amenzi de

20% din salariul brut pe economie, pe zi de întârziere, până la îndeplinirea obligației de punere în executare a deciziei civile nr.208/2010 pronunțată de Curtea de Apel București.

La baza emiterii celor două autorizații de desființare ar fi trebuit să stea avize emise de Ministerul Culturii și Cultelor, singura autoritate competentă să autorizeze lucrările de desființare la cele două imobile de pe str. nr. și nr. De altfel, prin chiar certificatele de urbanism eliberate de pe scama numitei cu numerele 2218/15/K/8905 din 30.06.2008 și 2217/14/K/8906 din 30.06.2008 s-a impus titularului, în vederea obținerii autorizațiilor de desființare a celor două imobile, obținerea avizului Ministerului Culturii și Cultelor.

La baza emiterii celor două autorizații de desființare ar fi trebuit să stea avize emise de Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, potrivit reglementărilor în vigoare.

Aflându-se la mai puțin 100 m de Casa Nicolae Titulescu, imobilele din șos. nr. și nr. se află deci în aria de protecție a acestuia.

Prin Hotărârea de Guvern nr. 525 (R1) din 27.06.1996 republicată în MO, Partea I, nr. 856 din 27.11.2002 s-a aprobat Regulamentul General de Urbanism. Potrivit art. 9 (1) al acestui Regulament, „Autorizarea executării construcțiilor în zonele care cuprind valori de patrimoniu cultural construit, de interes național, se face cu avizul conform al Ministerului Culturii și Ministerului Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului.

Noțiunea juridică de „autorizare a executării construcțiilor” se referă și la lucrări de desființare, având în vedere prevederea legală de la art. 1(1) al Legii nr. 50/1991 privind autorizarea lucrărilor de construcții: „Executarea lucrărilor de construcții este permisă numai în baza unei autorizații de construire sau de desființare, emisă în condițiile prezentei legi”.

O altă prevedere legală care instituie competența unică a Ministerului Culturii de a emite avize pentru lucrări de desființare a unor imobile situate în zonele de protecție a unor monumente istorice este articolul 5 din Instrucțiunile Ministerului Culturii și Cultelor nr.5878/03.11.2004 privind exercitarea competențelor de avizare și autorizarea executării intervențiilor la monumentele, ansamblurile și siturile istorice din municipiul București precizează condițiile de avizare în zona de protecție a monumentelor istorice din București.

Conform punctului a) al acestui articol, întrucât imobilele din șos. nr. și nr. se află în zona de protecție a unui monument istoric clasa A, avizul de desființare trebuia emis de Ministerul Culturii și Cultelor și nu de Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Național a Municipiului București.

Lipsa avizelor Ministerului Culturii și a Ministerului Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului întrunește condiția cazului bine justificat care poate îndreptăți instanța de judecată să dispună suspendarea actului administrativ.

Punerea în executare a actului administrativ este de natură să creeze un prejudiciu material viitor și previzibil.

Este vorba în cauză de distrugerea totală a două imobile de o importanță istorică deosebită, situate în zona de protecție a unui monument istoric clasa A și aflate într-o zonă construită protejată.

În baza autorizațiilor de desființare în cauză ar urma să fie demolate clădiri din secolul XIX, de o valoare arhitecturală inestimabilă, întregul ansamblu cuprinzând și o frumoasă grădină, o miniatură a Grădinilor de la Versailles din Paris, în locul cărora au urma să fie edificate clădiri tip blocuri.

Nesuspendarea autorizațiilor de desființare ar prejudicia judecarea acțiunii de fond a reclamantei. Prezenta acțiune va fi urmată de o acțiune de anulare a autorizațiilor de desființare. În cazul în care instanța nu suspendă executarea autorizațiilor de desființare în cauză, imobilele din șos. nr. și nr. vor fi complet demolate, iar acțiunea de

fond va rămâne fără obiect, prejudiciind reclamanta de soluționarea acțiunii sale în justiție, sens în care se solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată.

S-au invocat în drept dispozițiile art.14 alin.1 din Lg. nr.554/2004 și s-au atașat acțiunii înscrisuri în legătură cu aspectele menționate în cererea de chemare în judecată – cele două autorizații de demolare, plângere prealabilă, certificat de urbanism nr.2217/14/K/8906/30.06.2008, avizele nr.1119 și nr.1120/Z/23.09.2008 al Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național a Municipiului București.

și au formulat note scrise față de acțiunea reclamantei, arătând că imobilele din șos. nr. și nr. sector se încadrează în subzona L2b a PUG MB, subzona locuințelor individuale și colective mici și sunt cuprinse în zona nr. potrivit PUZ-ului Zone Construite Protejate aprobat prin HCGMB nr. 279/2000.

Proprietara acestor imobile, doamna a solicitat instanței de contencios administrativ în cadrul dosarului nr.16135/3/2009 obligarea și la emiterea unor autorizații de desființare privind aceste terenuri. Acest litigiu a fost soluționat prin sentința civilă nr.3124/24.06.2009 devenită irevocabilă prin decizia nr.208/25.01.2010 pronunțată de Curtea de Apel București, fiind obligat la emiterea autorizațiilor de desființare pentru imobilele situate în șos. nr. și nr. , sector .

Primarul General al Municipiului București, prin adresa nr. 1330/894394/24.02.2010 a refuzat emiterea autorizațiilor de desființare deși potrivit art. 4 alin.1 lit.c coroborat cu art.3 alin.1 lit.b din legea nr.50/1991, așa cum au fost modificate prin legea nr.261/2009, îi revenea această competență. Prin sentința civilă nr.1540/11.05.2010, pronunțată de Tribunalul București – Secția a IX-a în dosarul nr.16555/3/2010, rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia nr.208/04.02.2010, pronunțată de Curtea de Apel București, s-a dispus aplicarea unei amenzi de 20% din salariul brut pe economie, pe zi de întârziere, aplicabilă conducătorului instituției, până la data îndeplinirii obligației de punere în executare a deciziei nr.208/2010, pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 16135/3/2009.

Având în vedere cele două sentințe definitive și irevocabile, respectiv sentința civilă nr.2124/04.06.2009 și sentința civilă nr.1540/11.05.2010, Primăria Sectorului 1 a fost obligată la emiterea autorizațiilor de desființare nr.14/1/D/K/34389/15.02.2011 și nr. 15/2/K/34390/15.02.2011 privind imobilele din șos. nr. și iar competența de emitere a acestor acte administrative aparține Primarului General al Municipiului București.

Cele două imobile care ar urma să fie desființate, reprezintă o copie în miniatură a Versailles – ului, demolarea acestora generând un impact negativ asupra arhitecturii B-dului și pierderea unei importante suprafețe verzi din perimetrul capitalei, mai arată cei doi pârâți.

Pârâta a formulat întâmpinare împotriva acțiunii reclamantei, solicitând respingerea acesteia.

Pârâta invocă, în primul rând, excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, pentru că aceasta nu susține un interes legitim.

Interesul legitim, personal, născut și actual constituie una dintre condițiile generale ce trebuie îndeplinite în cadrul oricărui proces civil iar în cadrul prezentei acțiuni interesul trebuie să fie privat sau public.

În cauză Asociația *Salvați Bucureștiul*, persoană juridică de drept privat al cărei scop este de a se implica în problemele urbanistice ale dezvoltării Bucureștiului (conform informațiilor de pe site-ul asociației) nu justifică un interes legitim privat întrucât nu poate pretinde o anumită conduită, respectiv suspendarea executării unor autorizații de desființare emise pentru imobile, proprietatea privată a pârâtei.

Dreptul de proprietate privată asupra construcțiilor și implicit dreptul de a pretinde desființarea acestor construcții private îi aparține pârâtei, apreciază aceasta, în calitate de proprietar.

Mai mult, Asociația nu poate justifica un interes legitim public în condițiile în care autorizațiile de desființare privesc locuințe, proprietate privată și nu clădiri publice.

Nu se poate vorbi în speță de un interes public cu privire la aceste locuințe întrucât acestea sunt proprietate privată, nu au fost declarate de interes public și nu reprezintă un spațiu public, iar Asociația folosește un raționament greșit în motivarea acțiunii, tratând proprietatea pârâtei ca pe un bun public.

Simplele speculații cu privire la existența Casei Nicolae Titulescu situată pe șos nr. nu justifică interesul cu privire la desființarea unor locuințe proprietate privată care nu sunt monumente istorice, nu au o valoare arhitecturală, urbanistică sau istorică inestimabilă și nici măcar importanță pentru patrimoniul național.

Se invocă existența pe șos. nr. a Casei Nicolae Titulescu, monument istoric de clasa A fără a fi depuse la dosar dovezi din care să reiasă pe de o parte încadrarea în această categorie, amplasarea Casei Memoriale în zonă, distanța dintre Casa Nicolae Titulescu și locuința reclamantei și un document sau studiu științific emis de Ministerul Culturii și Cultelor care să ateste că locuințele s-ar afla în zona de protecție a acestui monument și că această poziționare ar implica imposibilitatea desființării lor.

În lipsa evidentă a unor asemenea probe, susținerile Asociației sunt simple afirmații, speculații lipsite de relevanță și valoare judiciară.

Se susține incidența art.9 alin. 1 din legea nr.422/2001 privind protejarea monumentelor istorice și art. 59 din legea nr. 422/2001 însă reclamanta nu a dovedit existența unei zone de protecție a monumentului Casa Nicolae Titulescu care ar cuprinde și alte construcții din zonă, inclusiv locuința reclamantei.

Dimpotrivă, chiar din textul de lege invocat de reclamantă rezultă că „până la instituirea zonei de protecție a fiecărui monument istoric se consideră zonă de protecție suprafața delimitată cu o rază de 100 m în localități urbane ...”.

Ori imobilele proprietate sa privată, situate în șos. nr. și nr. nu sunt în imediata vecinătate a Casei Memoriale, ci se află la o distanță considerabilă de aproximativ 1.000 m de imobilul situat în șos. nr.

Casa Nicolae Titulescu este situată chiar pe șos. Kiseleff, în primul rând de construcții, spre artera de circulație, ori imobilele proprietate sa sunt în al doilea rând de construcții, departe de artera principală de circulație, despărțite de Casa Nicolae Titulescu printr-un drum larg destinat accesului auto.

Mai mult, în zonele învecinate proprietății sale s-au ridicat construcții noi, moderne, existând precedent în acest sens.

Dimpotrivă, la dosarul cauzei, în cadrul documentației ce a stat la baza eliberării autorizațiilor, se află depus Avizul nr.1120/Y/23.09.2008 pentru desființarea corpurilor de clădire situate în șoseaua nr. și nr. emis de Ministerul Culturii și Cultelor prin Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național al Municipiului București, care face dovada incontestabilă că aceste corpuri de clădire ce urmează să se desființeze nu sunt monumente istorice, nu au o valoare arhitecturală, urbanistică sau istorică inestimabilă și nici măcar importanță pentru patrimoniul național.

Avizul Ministerului Culturii și Cultelor a fost emis în baza unor memorii istorice întocmite de un expert agreat de Ministerul Culturii și Cultelor, istoric de artă.

Este evident că opinia Ministerului Culturii și Cultelor a fost exprimată în sensul că imobilele ce trebuie desființate nu sunt monumente istorice și nu se încadrează în vreo zonă de protecție a vreunui monument istoric.

Condiția existenței unui caz bine justificat nu este îndeplinită întrucât nu există nici o îndoială în privința legalității autorizațiilor de desființare.

Reclamanta ignoră în mod deliberat că aceste autorizații au fost emise în executarea unor hotărâri judecătorești irevocabile, ceea ce a înseamnă că instanța a exercitat controlul legalității emiterii acestor acte și a dispus irevocabil ca să elibereze aceste autorizații de desființare.

Legalitatea măsurii de desființare a construcțiilor din șos. nr. și nr. a fost analizată de instanță ori repunerea în discuție a acestui aspect afectează puterea de lucru judecat a dispozițiilor irevocabile ale instanțelor judecătorești, afectează autoritatea justiției, principiul securității raporturilor juridice civile precum și principiul constituțional al ocrotirii proprietății private.

Între părți s-a pronunțat încheierea de ședință din 01.04.2010 în dosarul nr. 16135/3/ca/2009 irevocabilă prin decizia civilă nr.2397 din 15.11.2010 pronunțată de Curtea de Apel București prin care s-a respins cererea de lămurire a dispozitivului hotărârii formulată de

și au solicitat instanței, în temeiul disp. art. 281 ind. I C.proc.civ. să lămurască aplicarea dispozitivului sentinței civile nr. 2124/04.06.2009 pronunțată de Tribunalul București, Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal în sensul că obligația de a elibera autorizațiile de desființare pentru imobilele situate în București, șos. nr. și nr. , sector ar reveni Primarului General al Municipiului București.

Tribunalul a dispus în mod irevocabil că s-a stabilit în mod neechivoc în sarcina și și nu în sarcina Primăriei Municipiului București obligația de a emite în beneficiul pârâtei autorizațiile de desființare, motiv pentru care a fost respinsă cererea de lămurire.

Autorizațiile de desființare au fost emise de numai după soluționarea irevocabilă a unui nou litigiu prin care acesta a fost sancționat și obligat la plata unei amenzi de 20% din salariul brut pe economic, pe zi de întârziere pentru neexecutarea hotărârii irevocabile de emiterie a autorizațiilor de desființare.

Ulterior emiterii autorizațiilor de desființare, a solicitat instanței să dispună suspendarea executării și anularea autorizațiilor de desființare, acțiunea făcând obiectul dosarului nr.28664/3/2010, soluționat de Tribunalul București, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Este evident că principiul puterii de lucru judecat operează în cauză și pentru faptul că documentația care stă la baza emiterii autorizațiilor de desființare a fost mai fost analizată și în cadrul acestui dosar și s-a dispus respingerea cererii de suspendare, motivarea instanței având putere de lucru judecat.

Puterea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești semnifică faptul că o cerere nu poate fi judecată în mod definitiv decât o singură dată (bis de eadem re ne sit actio) iar hotărârca este prezumată a exprima adevărul și nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre (res iudicato pro veritate habetur).

Autoritatea de lucru judecat are la bază regula că o acțiune nu poate fi judecată decât o singură dată și că o constatare făcută printr-o hotărâre judecătorească definitivă nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre, tocmai în scopul de a se realiza o administrare uniformă a justiției.

Deci principul autorității lucrului judecat împiedică nu numai judecarea din nou a unui proces terminat, având același obiect, aceeași cauză și aceleași părți ci și contrazicerea dintre două hotărâri judecătorești, în sensul că drepturile recunoscute printr-o hotărâre definitivă să nu fie contrazise printr-o altă hotărâre ulterioară, dată în alt proces.

Astfel dreptul ce i s-a recunoscut prin sentința civilă nr.2124/04.06.2009 a Tribunalului București, Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal, irevocabilă prin decizia nr.208/25.01.2010 a Curții de Apel București, Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, prin care _____ a fost obligată, după 3 ani de litigii, să emită în beneficiul său autorizații de desființare pentru imobilele situate în _____, sector _____, șos. _____ nr. _____ și nr. _____, sub sancțiunea plății de daune cominatorii de 50 de lei pe zi de întârziere nu poate fi contrazis printr-o hotărâre care ar suspenda aceleași autorizații de desființare.

Este evident că în condițiile în care reclamanta nu și-a dovedit acțiunea, dimpotrivă s-au depus memorii științifice din care rezultă că nu există nici un impediment legal pentru desființarea imobilelor, prejudiciul nu poate fi decât în sarcina părâtei, apreciază aceasta, în calitate de proprietar obstrucționat prin promovarea concertată, conspirativă a mai multor cereri de suspendare și a unei cereri de anulare a autorizațiilor emise în executarea unei hotărâri judecătorești.

Asociația nu poate pretinde să nu-și exercite toate prerogativele ce i le conferă dreptul de proprietate, acest lucru ar fi posibil numai în situația în care, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 din CEDO s-ar proceda la exproprierea construcțiilor părâtei pentru motive de utilitate publică și s-a achita o justă și prealabilă despăgubire, ceea ce nu este, cel puțin până în acest moment, intenția autorităților publice, iar, pe de altă parte, această măsură de suspendare ar fi prejudiciabilă în mod clar pentru pârâtă, prin faptul că din 24.10.2008 este obstrucționată și obligată ca pe parcursul a 3 ani să apeleze la instanță pentru obligarea autorității locale să-i elibereze autorizațiile de demolare.

Față de toate aceste motive, se constată că nu sunt întrunite condițiile care să permită admiterea cererii de suspendare formulată de către Asociație, astfel că se impune respingerea cererii acesteia, ca nefondată.

S-a propus de către pârâtă proba cu înscrisuri și s-au depus la dosar, pentru administrarea acestei probe, actele în legătură cu situația juridică și tehnică a imobilelor – avizele Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național al Municipiului București, hotărâri judecătorești, certificat de greșă și cerere de suspendare.

S-a respins, de către instanță, excepția lipsei calității procesuale active a Asociației Salvați Bucureștiul, pentru lipsa interesului legitim personal în formularea prezentei acțiuni și s-a încuviințat părților administrarea probei cu înscrisuri, depunându-se la dosar actele ce au stat la baza emiterii celor două autorizații de construire.

Analizând probele administrate în cauză, instanța reține următoarele:

Prin Sentința civilă nr.2124/04.06.2009 a Tribunalului București, Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal, irevocabilă prin decizia nr.208/25.01.2010 a Curții de Apel București, Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, pârâții _____ și _____

_____ au fost obligați să emită în beneficiul reclamantei (pârâtă în prezenta cauză) _____ autorizații de desființare pentru imobilele situate în _____ sector _____, șos. _____ nr. _____ și nr. _____ sub sancțiunea plății de daune cominatorii de 50 de lei pe zi de întârziere.

Prin sentința civilă nr.1540/11.05.2010, pronunțată de Tribunalul București – Secția a IX-a în dosarul nr.16555/3/2010, rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia nr.208/04.02.2010, pronunțată de Curtea de Apel București, s-a dispus aplicarea unei amenzi de 20% din salariul brut pe economie, pe zi de întârziere, aplicabilă conducătorului instituției, respectiv _____ pentru intervalul cuprins între data de 25.02.2010 până la data îndeplinirii obligației de punere în executare a deciziei nr.208/25.01.2010, pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 16135/3/2009.

A existat și o corespondență între _____ și _____ privitoare la competența de emiteră a autorizațiilor de desființare,

apreciind că, față de modificările Lg. nr.50/1991 din anul 2009, prin Lg. nr.261/2009, competența de emitere a autorizațiilor revine Primarului General al Municipiului București, autoritate ce nu a îmbrățișat acest punct de vedere, apreciind, din contră, că primarul de sector este abilitat, potrivit legii să emită aceste autorizații - adresa nr. 1330/894394/24.02.2010.

În aceste condiții, pârâțul a emis pârâței proprietara celor două imobile, autorizațiile de desființare nr.14/1/K/34389 din 15.02.2011 și nr.15/2/K/34390 din 15.02.2011.

Reclamanta Asociația *Salvați Bucureștiul* solicită, în baza dispozițiilor art.14 alin.1 din Lg. nr.554/2004, legea contenciosului administrativ, suspendarea executării acestor autorizații de desființare, cerere pe care prezenta instanță o apreciază ca fiind întemeiată, pentru motivele ce vor fi menționate.

Potrivit art. 14 alin.1 din Lg. nr.554/2004, legea contenciosului administrativ, *"în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhice superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond"*.

Prevederile legale mai sus menționate stabilesc condițiile în care se poate admite, deci, cererea de suspendare a executării actului administrativ: formularea plângerii prealabile, pe de-o parte și invocarea unui caz bine justificat și a unei pagube iminente, pe de altă parte.

În cauza de față, cererea reclamantei întrunește toate aceste condiții, astfel cum rezultă din probele administrate.

Reclamanta a formulat plângere prealabilă împotriva celor două autorizații de desființare, plângere înregistrată la data de 22.03.2011 la Registratura

– depusă în copie și la dosar, filele 5-9.

Cazul justificat, care presupune că este probată de la început o îndoială puternică asupra legalității actului și care face ca motivele suspendării să apară ca temeinice, este, de asemenea, dovedit de către reclamantă.

Conform memoriului istoric pentru imobilul din șos. nr. (filele 511 – 530) și memoriului istoric pentru imobilul din șos. Pavel Dimitrievici Kiseleff nr. (filele 457 – 478 dosar), cele două imobile proprietatea pârâței sunt amplasate pe teritoriul a două zone protejate, zone stabilite prin HCGMB nr.279/2000 – Zonă Construite Protejate – Municipiul București, 2000, respectiv zona protejată nr. parcelare reglementară parcelarea subzona și zona protejată nr. bulevardul promenadă subzona

În cuprinsul acestor memorii istorice, întocmite în beneficiul pârâței și invocate chiar de către aceasta în prezenta cauză, se menționează foarte clar că cele două imobile se află în zona de protecție a unor monumente istorice înscrise ca atare în lista monumentelor istorice, actualizată și aprobată prin Ordinul nr.2314/2004 al Ministrului Culturii și Cultelor, vol.I, Municipiul București: pentru imobilul din nr. , acesta este în zona de protecție a imobilul de la poziția , cod Casă Șos. P.D. prima jumătate a sec. XX, a imobilului de la poziția , cod Casă Șos. prima jumătate a sec.XX și a imobilului de la poziția , cod Casa Nicolae Titulescu Șos. P.D. prima jumătate a sec.XX – fila 513 dosar, iar cel de-al doilea imobil al pârâței, de la nr. este în zona de protecție a imobilelor de la pozițiile , , , dar, în plus față de cel de , și în zona de protecție a imobilului inclus pe listă la poziția nr. cod Casa farmacistului Chihăescu Șos P.D.

Plasarea în zona de protecție a acestor monumente istorice este confirmată, în afară de actele prezentate de către pârâtă și de conținutul certificatelor de urbanism nr.

din , pentru imobilul de la și nr. din 30.06.2008, pentru imobilul de la , emise în vederea desființării construcțiilor existente pe teren, în care pârâta menționează, în conformitate cu prevederile Lg. nr.350/2001, privind amenajarea teritoriului și urbanismul, în paragraful „Regimul juridic”: „Imobilul nu figurează pe lista monumentelor istorice actualizată în 2004, dar se află în zona de protecție a unor imobile înscrise pe listă la adresele: Șos. nr. , filele 12 și 14 dosar.

O ultimă confirmare în acest sens este conținută de adresa din 01.08.2010 a Institutului Național al Patrimoniului din cadrul Ministerului Culturii și Patrimoniului Național – filele 565 – 566 dosar - menționându-se că: „Imobilele cu adresa poștală Șos și sunt situate în Situl I, în Zona Construită Protejată , în proximitatea monumentelor istorice de arhitectură și face (sic!) parte din zonele lor de protecție: Șos

Este, deci, dincolo de orice dubiu, așa cum îl susține pârâta , referindu-se la distanța dintre imobile și Casa Titulescu, că cele două imobile sunt situate în zona de protecție a unor monumente istorice între care și Casa Titulescu, astfel cum este definită această zonă de protecție în art.9 alin.1 și art.59 din Lg. nr.422/2001, modificată și republicată, în forma în vigoare la data emiterii celor două autorizații: „Pentru fiecare monument istoric se instituie zona sa de protecție, delimitată pe baza reperelor topografice, geografice sau urbanistice, în funcție de trama strădată, relief și caracteristicile monumentului istoric, după caz, prin care se asigură conservarea integrată și punerea în valoare a monumentului istoric și a cadrului său construit sau natural” și „Până la instituirea zonei de protecție a fiecărui monument istoric potrivit art. 9 se consideră zonă de protecție suprafața delimitată cu o rază de 100 m în localități urbane, 200 m în localități rurale și 500 m în afara localităților, măsurată de la limita exterioară, de jur-împrejurul monumentului istoric.”

Important este, pentru prezenta cauză, aspectul subliniat anterior că, așa cum se menționează în actele emise de autoritățile cu atribuții în domeniul clasificării în categoria monumentelor istorice, cele două imobile sunt amplasate în zona de protecție a monumentului istoric Casa Titulescu, ce este inclus în clasa A de monumente istorice, așa cum rezultă din indicativul acestui imobil situat pe Șos. la nr.

Având acest regim juridic, autorizarea lucrărilor de executare a construcțiilor, noțiune ce include, potrivit art.1 alin.1 din Lg. nr.50/1991, republicată, și desființarea construcțiilor (Executarea lucrărilor de construcții este permisă numai pe baza unei autorizații de construire sau de desființare, emisă în condițiile prezentei legi, la solicitarea titularului unui drept real asupra unui imobil - teren și/sau construcții - identificat prin număr cadastral, în cazul în care legea nu dispune altfel) se poate dispune numai în anumite circumstanțe specifice, incluzând existența avizului conform al Ministerului Culturii și Cultelor, conform dispozițiilor art.10 din Lg. nr.50/1991: „Pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții în zonele asupra cărora s-a instituit, potrivit legii, un anumit regim de protecție prevăzut în planurile de amenajare a teritoriului și în documentațiile de urbanism aprobate, se va proceda după cum urmează: a) în zonele construite protejate, în zonele de protecție a monumentelor istorice, definite potrivit legii, și în ansamblurile de arhitectură și siturile arheologice, solicitantul va obține avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor, pe baza documentațiilor de urbanism avizate și aprobate conform legii.”

Se stabilește deci, în mod expres, că este vorba de avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor astfel cum se precizează, în ceea ce privește imobilele din zona de protecție a unui monument istoric din grupa valorică A și în art.5 din Instrucțiunile Ministerului Culturii și Cultelor nr.5878/03.11.2004, privind exercitarea competențelor de avizare și autorizarea executării intervențiilor la monumentele, ansamblurile și siturile istorice

din municipiul București, care arată că: *Autorizarea lucrărilor care urmează a fi efectuate la construcțiile monument istoric sau în ansamblurile și siturile monument istoric se va realiza de primarul general al municipiului București sau primarii sectoarelor municipiului București, după caz, cu: a) avizul Ministerului Culturii și Cultelor, în cazul intervențiilor la construcțiile monument istoric din grupa valorică A sau din zona de protecție a acestora; b) avizul Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național a Municipiului București, în cazul intervențiilor la construcțiile monument istoric din grupa valorică B, respectiv din zonele de protecție a acestora, precum și în cazul intervențiilor la construcțiile monument istoric din grupa A sau din zonele de protecție a acestora, dacă acestea reprezintă lucrări de întreținere sau reparații curente sau dacă pentru aceste intervenții există reglementări aprobate de Ministerul Culturii și Cultelor.*

Și dispozițiile HG nr.525 din 27.06.1996 republicată, privind Regulamentul General de Urbanism conțin același art.9 alin.1, *„Autorizarea executării construcțiilor în zonele care cuprind valori de patrimoniu cultural construit, de interes național, se face cu avizul conform al Ministerului Culturii și Ministerului Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului.*

În cele două certificate de urbanism, nr.2217/15/K/8905 din 30.06.2008, pentru imobilul de la _____ din _____, pentru imobilul de la _____ se menționează, de asemenea, foarte clar, că este necesar avizul Ministerului Culturii și Cultelor (pentru situarea în zona protejată, pentru definirea a ceea ce se protejează în zona protejată nr.7) – filele 13 și 15 dosar.

În cazul de față, avizele de desființare a celor două imobile, nr.1119 și 1120/Z din 23.09.2008 sunt emise de Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național a Municipiului București serviciu public deconcentrat, din teritoriu, cu personalitate juridică, al Ministerului Culturii și Patrimoniului Național nu de către Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, ca structură centrală, care are atribuții specifice de avizare, potrivit art.5 alin.1 pct.9 din HG nr.90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Patrimoniului Național *„1)În vederea îndeplinirii rolului și a obiectivelor sale generale, Ministerul Culturii și Patrimoniului Național are următoarele atribuții principale: colaborează cu autoritățile administrației publice centrale și locale la elaborarea, avizarea, împreună cu comisiile de specialitate din cadrul său, după caz, a planurilor de amenajare și dezvoltare a teritoriului, pentru zonele protejate, respectiv pentru cele unde sunt delimitate situri arheologice, potrivit legii;”*

Trebuie făcută o distincție între atribuțiile de avizare, în cazul zonelor protejate ale imobilelor din grupa A, aceasta revine, în opinia prezentei instanțe, Ministerului Culturii și Patrimoniului Național nu Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național a Municipiului București, având în vedere, pe de-o parte, prevederile art.10 din Lg. nr.50/1991 și cele ale art.5 alin.1 pct.9 din HG nr.90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Patrimoniului Național, citate anterior, și prevederile art.17 pct.f din aceeași HG nr.90/2010, în care, în legătură cu direcțiile județene pentru cultură și patrimoniul național, respectiv a municipiului București se arată că au, drept atribuții principale *„orice alte atribuții stabilite de ministrul culturii și patrimoniului național, potrivit legii.”*, iar prin Instrucțiunile Ministerului Culturii și Cultelor nr.5878/03.11.2004, în vigoare și la momentul emiterii celor două autorizații de desființare s-au departajat foarte clar, între Ministerul Culturii și Cultelor (în prezent Ministerul Culturii și Patrimoniului Național) și Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național a Municipiului București, atribuțiile de avizare în legătură cu imobile situate în zona de protecție a unui imobil istoric din categoria A.

Un punct de vedere în același sens referitor la competența de avizare este formulat chiar de către Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național a Municipiului București cu privire la un imobil aflat într-o situație similară, *„în zona de protecție a unui monument istoric clasat în grupa valorică A”* – fila 20 dosar, adresa nr.691SMI/29.05.2008 –

menționându-se *”Întrucât prin documentația astfel înaintată se propune o intervenție semnificativă, realizarea unui imobil ....în zona de protecție a unui monument istoric clasat în grupa valorică A, competența de avizare revine Ministerului Culturii și Cultelor...”*

Conform art.8 alin.2 din Lg. nr.50/1991, *„Autorizația de desființare se emite în aceleași condiții ca și autorizația de construire, în conformitate cu prevederile planurilor urbanistice și ale regulamentelor aferente acestora, potrivit legii, cu excepțiile prevăzute la art. 11.”*, iar conform art.2 alin.2 din același act normativ, *„(2) Autorizația de construire se emite în baza documentației pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, elaborată în condițiile prezentei legi, în temeiul și cu respectarea prevederilor documentațiilor de urbanism, avizate și aprobate potrivit legii.*

Se constată, pe baza acestor elemente, că, deși era necesară obținerea unui aviz conform al Ministerului Culturii și Patrimoniului Național (potrivit art.10 din Lg. nr.50/1991), avizele anexate documentației emise nu a fost emis de către această structură, astfel că există un dubiu foarte puternic de nelegalitate a emiterii autorizațiilor de desființare nr.14/1/K/34389 din 15.02.2011 și nr.15/2/K/34390 din 15.02.2011 privind imobilele situate în București, sector 1, șos. Kiseleff nr. 45 A și nr. 45 B, ceea ce în sensul dispozițiilor art.14 alin.1 din Lg. nr.554/2004, constituie un caz justificat de suspendare a executării acestor autorizații de desființare.

Sublinierea anterioară conține *in nuce* și explicația de ce, în opinia prezentei instanțe, nu există un impediment legal în a se dispune suspendarea executării celor două autorizații de desființare cu care a fost investită prezenta instanță și de ce nu este o încălcare a autorității de lucru judecat sau o lipsire de efecte a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus pârâților Primarul Sectorului 1 București și Primăria Sectorului 1 București, emiterea acestor autorizații – numim aici sentința nr.2124 /04.06.2009 irevocabilă a Tribunalului București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Instanța a stabilit, potrivit acestei sentințe, o obligație de rezultat, rezultat ce constă în emiterea unor autorizații de desființare a unor imobile, acte ce au un anumit regim juridic și o anumită procedură de emiteri, riguros reglementată de către legea specifică din domeniu, Lg. nr.50/1991, în conexiune cu mai multe acte normative (Lg. nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul și Lg. nr.422/2001 privind protejarea monumentelor istorice), față de specificul acestor imobile, situate în zona de protecție a unor monumente istorice, așa cum s-a arătat.

Se observă, din conținutul hotărârii judecătorești menționate, că instanța nu a circumstanțiat în nici un fel modul de emiteri al acestor autorizații și nici nu putea să o facă, altfel ar imixtiona în atribuțiile altei puteri, cea executivă, prin autoritățile publice centrale sau locale implicate în acest proces și, chiar dacă această obligație de rezultat trebuie îndeplinită, nu poate fi nici măcar prezumat (este în afara oricărui dubiu că instanța nu poate „îndemna” la nerespectarea legii) că această atingere a obiectivului fixat se poate face eludând condițiile legale de obținere a autorizațiilor, cu atât mai puțin cele strict formale, evidente și obiective, așa cum este *documentația pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții*, adică toate actele emise conform legii, pe baza cărora se emite autorizația de construire/desființare, cum stipulează foarte clar art.2 alin.2 din Lg. nr.50/1991.

Însăși instanța ce a emis sentința nr.2124 /04.06.2009, în motivarea Încheierii de ședință din 01.04.2010, prin care a soluționat cererea de lămurire a dispozitivul sentinței, a indicat că sensul în care este stabilită obligația în sarcina pârâților este acela de respectare a condițiilor legii specifice: *„...de a emite în beneficiul intimitei-reclamante (pârâta Cherecheș Lucia, din prezenta cauză –n.n.) în temeiul art.7 alin.1 coroborat cu art.8 din Lg. nr.50/1991, autorizațiile de desființare a imobilelor situate în București. Șos. Kiseleff, nr.45 A și 45 B”*.

În cazul de față, așa cum s-a arătat, instituirea aparenței nelegalității întregii documentații ce a stat la baza emiterii celor două autorizații de desființare este în legătură cu

lipsa unui aviz conform emis de către o structură (centrală, în opinia prezentei instanțe) din domeniul culturii naționale, față de specificul amplasamentului celor două imobile și de funcțiunea acestora de asigurare a „rețelei”, a structurii urbanistice din jurul monumentului istoric de categorie A, dar și a acelorlalte monumente istorice în a căror zonă de protecție se află aceste imobile, aceasta fiind și rațiunea instituirii unei zone de protecție a unui monument istoric, conform art.9 alin.1 din Lg. nr.50/1991, privind autorizarea lucrărilor de construcții.

Pe de altă parte, nu există nici o încălcare a autorității de lucru judecat a Încheierii de ședință din 30.03.2011 și nici a prevederilor art.14 alin.6 din Lg. nr.554/2004 legea contenciosului administrativ, prin care s-a respins, în dosarul nr.28664/372010, pentru că, din punct de vedere formal, nu există tripla identitate de părți, cauză și obiect solicitată de art.1201 Cod Civil raportat la art.166 Cod Proc. Civ, între acea cauză și cea de față, în acea acțiune reclamanți erau Primarul și Primăria Sectorului 1 București, în contradictoriu cu pârâta Cherecheș Lucia, iar aici este reclamant organizația neguvernamentală Asociația *Salvați Bucureștiul* și pârâți Primăria Sectorului 1 București și primarul Sectorului 1 București, împreună cu d-na Cherecheș Lucia, iar temeiul juridic era în acea cauză art.15 din Lg. nr.554/2004, aici fiind art.14 din aceeași lege, fiecare cu efecte specifice diferite – suspendare suspendarea până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, respectiv până la pronunțarea instanței de fond, iar din această perspectivă, nu se încalcă nici art.14 alin.6 din lege – „*Nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive*” – legea nu face distincție între motive de fapt sau de drept și diferența este clară sub aspectul motivelor de drept, cele reglementate de art.14, cu efectul specific menționat și cele reglementate de art.15, cu, de asemenea, efectul propriu.

Cea de-a doua condiție în legătură cu solicitarea suspendării acestor autorizații este, așa cum s-a arătat anterior, dovedirea unei pagube iminente care ar fi cauzată de eventuala executarea a actului administrativ.

Definiția legală a sintagmei de „pagubă iminentă” este dată de art.2 alin.1 lit.s) din Lg. nr.554/2004, în sensul că ea reprezintă un prejudiciu material viitor, dar previzibil cu evidență, sau după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice ori a unui serviciu public.

Instanța apreciază că se poate vorbi de o pagubă iminentă astfel cum este definită aceasta în art.2 alin.1 lit. ș din Legea contenciosului administrativ, în sensul unui prejudiciu material viitor și previzibil cauzat de desființarea celor două imobile, prejudiciu constând în dispariția unor clădiri cu o valoare urbanistică mare (pentru imobilul de la 45 B) și cu o valoare estetică, din punct de vedere arhitectural și urbanistic pentru ambele imobile, așa cum rezultă din actele prezentului dosar.

În primul rând, fiind vorba de dispariția imobilelor, cel puțin în forma structurală actuală, pentru că acesta este efectul inevitabil al desființării lor, paguba se poate spune că este prezumată, în orice situație, dar această pagubă inevitabilă prin punerea în executare a sentinței nr.2124 /04.06.2009 nu poate, de sine stătător, să ducă la suspendarea executării autorizațiilor lor de desființare, ci este necesar a se conjuga cu cazul justificat.

Cu alte cuvinte, în eventualitatea în care sentința civilă își produce efecte, așa cum este normal și legal, față de forța unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, paguba cauzată de dispariția imobilelor, mai ales din perspectiva rețelelor din jurul monumentelor istorice, în care se încadrează cele două imobile, se produce oricum, dar nu poate produce în mod singular efecte în sensul art.14 din legea, fără existența cazului justificat, caz care, în prezenta cauză este incident, în opinia prezentei instanțe.

Trecând la analiza condițiilor intrinseci ale pagubei iminente, se reține că, în conformitate cu mențiunile din memoriul istoric privind imobilul de la nr.45 B, act depus la dosar chiar de către pârâta Cherecheș Lucia și emis în beneficul acesteia, imobilul menționat are o valoare urbanistică mare – „considerăm valoarea urbanistică a imobilului teren+clădire

mare”, fila 477 dosar, la ceilalți indicatori - valoare de vechime – autenticitate, memorial-simbolică, arhitecturală și de raritate –unicitate - valorile fiind considerate mici sau chiar nule, la fel cum sunt toți indicatorii pentru imobilul de la 45 A, însă se reține „scorul” bun dat de expertul MCC dr.ist.de artă Cezara Mucenic în ceea ce privește valoarea urbanistică.

S-a depus, însă, la dosar, și adresa din 1 august 2010 a Institutului Național al Patrimoniului din subordinea Ministerului Culturii și Patrimoniului Național, în care se menționează poziția acestui organism în sensul că „*Cele două corpuri de clădire de pe Șos. Kiseleff se înscriu în repertoriul stilistic, în general numit „Art Deco”, de trecere de la arhitectura de școală academistă (neoclastică) și cea de atmosferă „1900”, către arhitectura Mișcării Moderne Internaționale.*”, dar și poziția pârâților Primăria Sectorului 1 și Primarul acestui sector care subliniază valoarea arhitecturală a grădinii în stil *Versailles* problema dispariției unui spațiu verde, în legătură și cu aplicarea dispozițiilor OUG nr.195/2007, privind protecția mediului.

În acest sens, solicitarea reclamantei în cauza de față apare ca fiind în deplină concordanță și cu Recomandarea nr.R/89/8 a Consiliului de Miniștri al C.E. către statele membre privind protecția judiciară provizorie în materie de contencios administrativ care, la capitolul „Principii” stipulează că atâta timp cât o instanță nu s-a pronunțat cu privire la legalitatea unui act administrativ, reclamantul poate solicita acesteia sau unei alte instanțe competente să ia măsuri de protecție provizorie împotriva actului administrativ respectiv.

În consecință, instanța, constatând ca fiind întrunite toate condițiile solicitate de art.14 alin.1 din Lg. nr.554/2004, pentru prevenirea unei pagube iminente și fiind vorba de un caz bine justificat, instanța va admite cererea formulată de Asociația *Salvați Bucureștiul* și va dispune suspendarea executării autorizațiilor de desființare nr. 14/1/K/34389 din 15.02.2011 și nr. 15/2/K/34390 din 15.02.2011, emise de Primarul Sectorului 1 București, privind imobilele din București, șos. Kiseleff, nr. 45 A și nr. 45B, până la pronunțarea instanței de fond.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea formulată de reclamanta ASOCIAȚIA SALVAȚI BUCUREȘTIUL, cu domiciliul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură în București, sector 5, B-dul Mihail Kogălniceanu, nr. 10, corp A+B, et. 1, ap. 3D, în contradictoriu cu pârâții PRIMARUL SECTORULUI 1 AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, cu sediul în București, sector 1, șos. București-Ploiești, nr. 9-13, PRIMĂRIA SECTORULUI 1 A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, cu sediul în București, sector 1, șos. București-Ploiești nr. 9-13 și CHERECHEȘ LUCIA, cu domiciliul în București, sector 1, str. Uruguay, nr. 21, ap. 3.

Dispune suspendarea executării autorizațiilor de desființare nr. 14/1/K/34389 din 15.02.2011 și nr. 15/2/K/34390 din 15.02.2011, emise de Primarul Sectorului 1 București, privind imobilele din București, șos. Kiseleff, nr. 45 A și nr. 45B, până la pronunțarea instanței de fond.

Cu recurs în 5 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 20.04.2011.

**PRESEDINTE,
DRĂGUTESCU MIHAI**

**GREFIER,
BROBOANĂ IOANA**

Red. M.D./ 6 ex.

